

יהודה עמיחי : לא מוכנים

א

לא מוכנים, אף תמיד מסמנים לכליה,
כפרות לקלוף,
אנחנו צדין בכף הפננות.
שמינו: פנים כף היד הנרקה
ובחוץ, הכוכבים הנקשים. העור המתקסם.
הנרידים הבולטים, נתיבות צפרים, קני תעופה, גידים.

ומן הנגלים המתנופפים יצאו הרוחות אלינו.
ובטרם היינו ממשיים ושוהים.
צמסו כתפי הלב הצרות גון לא-לנו,
ורציונות זרים נכנסו, עצורים ולאטם,
כרכבת, לתוך התחנה המאוינה.

ב

ובשקט, קרופא ואם,
נרננו הזמים והאילנות מצלי
והחלו להתלחש ביניהם, בעת העשב
קבר שכת, משכב קרוחו המרה
במצלה הנקעות, שלעולם לא נשוב לדרך קהו.
שעונים היו מכונים לפי דסיקות הלב העגל,
פסי רכבת לפי יכלת רגלי ילדים.

אבל בחוץ, אבל לאטם, כןמעות כבודות,
נרדו המעשים, שאין אותם למנע,
בלתיים הנקנות של העולם.

קאָנדה ווילד.

אַהב וַשׁוּב, עוֹלָם נאַנן, זַמן בְּתוֹךְ חַיִּיךְ.
אַהב וְהַסְמַח, הַבַּיִת לַלְיָלָה, הַאֲדָמָה לַמַּתִּים וְלַמָּטָר.
לְמַחְבַּת מִתְּנַת הַשָּׁמֶשׁ.
וְהַאֲבִיב הַעֲלָה גַם בְּנוֹ דְבוּרִים שֶׁל זֶרֶק;
וְהַקִּיץ הַמֵּר שְׁנַגִּיעַ רֵאשׁוּנִים;
וְאַתְּבָה פְּרָצָה מִתּוֹכֵנו, בְּבַת-אַחַת, מְכַל הַגּוֹף,
כּוֹצָה, בְּרִיצַת חַיִּינוּ, בְּעַמֵּל חַיִּינוּ, בְּמִשְׁחַק

כְּדוּר מִקִּיר.

שָׁבָה אַתְּבַת אִמְהוֹת לִיְדֵי הַיְלָדִים הַמְשַׁחֲקִים;
וִיְדֵי הַיְלָדִים לֹא תִפְסוּ כִּי נִבְּהוּ עִם סָנֵי הַמַּיִם;
וְזוֹ הַיְתָה כֹּל בְּגֵרוּתָם בְּגִלְלַת הַמַּבּוּל הַעוֹלָה.

ג

וְהַצֵּן עֵבֶר דְּרֹךְ הַגְּשָׁרִים
וְגִשְׁרִים נִשְׁעֲנוּ עַל גְּבוֹת הָאוֹיֵב;
וְנִבּוּאוֹת חִזְרוּ לְבָדֵן, בְּלִי רוֹכְבֵיהֶן
לְאִירוֹת הַנְּבוּאָה הָאֶפְלָה.

אַקֵּל צְדִינוּ, בְּלִילוֹת, בְּאַצְבָּעוֹת מַכְתָּמוֹת יְרֵם,
מִלִּטְף אֱלֹהִים אֶת שַׁעַר רֵאשֵׁנוּ,
וְכָבֵר פְּרָקֵי זְדִיו שִׁיכָה, וְאִיךְ מִרְפָּקֵינוּ;
אִיךְ כְּתִפֵּינוּ הַגְּבוּהוֹת!
וְאִיךְ סָנֵי הָאִשָּׁה הַמְּסֻנוֹת כְּכֹר לְצַנְזֵן אַחֵר;

פרופיל במלון:
 לכן ונכור. ומאחוריו
 הציצה לחדרים קטנים. הצד השני. מרגות
 לתוך הדורות. וקונקורבנציות הכאב ומלוגי השמחה בארון.
 וראשך גם שם. ראש מארך ומצרי בטרם יוצא
 מקבר. תמיד בדמדומים של מצחך
 עם זהב החשכה ובלעדך.

כאחים במצבים.
 נחכה באפל בקנינו. שטוחים על הרצפה.
 עד שהעולם לא יוכל עוד להתאסק
 ויבכה ויצעק: אני יוסף!

ולמחרת נשוב לנצח-קטנותנו.
 מבזשים נאפרים בעור חמורינו.
 הנושאים את המצט שלנו. אך לפעמים.
 במלון העכור. הצצה בקרק המון של הנסוף.
 אשר הושב לנו: ולא נוכל עוד
 להשתמש בו:
 הוא שנה.